

[Ministeren for skatter og afgifter.]

sig, er, at fra 1. januar 1978 får alle indkomstmodtagere fra deres løn trukket 60.000 kr., og derefter skal de betale 50 pct. af resten. Provenuet skal så fordeles til staten, til amterne og til kommunerne. Efter hvilken nøgle ved vi ikke rigtig, men det kunne vi måske også få at vide. Vi kunne måske også få lidt at vide om, hvordan det går med det kommunale selvstyre, når man ikke skal opkræve skatterne selv, men får tilsendt en eller anden form for check fra staten. Det var også meget rart at få at vide i denne forbindelse.

Men hvis denne opfattelse er rigtig, at man fra bruttoindkomsten trækker 60.000 kr. og beskatter resten med 50 pct., så melder der sig 2 spørgsmål. For det første forlader man så konstruktionen med personfradraget, så vidt jeg forstår det. For det andet – og det er et meget vigtigt spørgsmål – hvad skal der så ske med de andre fradrag? Er meningen her den, at det eneste fradrag, man giver, er fradraget på 60.000 kr., og så beskatter man resten med 50 pct., eller forestiller fremskridtspartiet sig i virkeligheden, at de øvrige fradrag fortsat skal bestå og lægges oven på de 60.000 kr.? Så er der i virkeligheden tale om et bundfradrag, der er individuelt og i de fleste tilfælde langt højere end de 60.000 kr. Også dette ønsker vi at få præciseret her.

Det siger jeg ikke, fordi vi på nogen måde kan gå ind for fremskridtspartiets tanker. Jeg er slet ikke gået over i finansministerens ressort og har ikke omtalt virkningerne på udgiftssiden, virkningerne på beskæftigelsen, virkningerne på betalingsbalancen, uanset at ikke mindst de sidste vil være aldeles katastrofale. Der er tilstrækkeligt kød på benet, hvis vi bare får en række af de her stillede spørgsmål besvaret.

Karl Nielsen (S):

Til det foreliggende forslag skal jeg ikke knytte mange bemærkninger, idet vi i forbindelse med behandlingen af finansloven for 1977–78 rent faktisk har taget stilling til fremskridtspartiets junglelovsforslag om forhøjelse af den skattefrie bundgrænse.

Ved behandlingen af finansloven beskrev socialdemokratiets ordfører, hr. Erling Olsen, på en fortræffelig måde virkningerne af fremskridtspartiets politik, såfremt den blev gennemført. Når jeg kalder forslaget for en jung-

lelovgivning, er det, fordi forslaget i sin fulde konsekvens kun vil være til gavn for de økonomisk stærke og dermed til skade for de økonomisk svage i samfundet.

Jeg er lige så interesseret som ministeren i at få at vide, hvorfor fremskridtspartiet ikke har opreguleret deres skattefrie bundgrænse på 60.000 kr., som også var 60.000 kr. i 1972, da partiet kom frem. Det skulle vel ikke skyldes, at fremskridtspartiet er blevet forskrækket for sin egen/ideologi?

Jeg kunne trække en række virkninger frem, hvis forslaget blev gennemført. Men som sagt indledningsvis, alle de virkninger havde vi fremme i forbindelse med finanslovdebatten. Derfor skal jeg afstå herfra.

Jeg vil sluttelig kun sige, at socialdemokratiet er 100 pct. imod dette forslag.

Ellemann-Jensen (V):

Mit partis ordfører, hr. Christophersen, er desværre forhindret i at være til stede, så på hans vegne skal jeg komme med et par bemærkninger til det foreliggende lovforslag.

Venstre er tilhænger af en forhøjelse af personfradraget som led i en skatteomlægning, som et resultat af offentlige besparelser og som led i indkomstpolitiske løsninger. Men vi finder ikke, at der i øjeblikket er nogen realistisk baggrund herfor. For det første er indkomstpolitikken, hvis man kan kalde den det, jo lagt fast for det næste par år. Skatteministeren henviste fuldt korrekt til, at efter mæglingsforslagets vedtagelse er det jo ikke aktuelt at tale om lønophængning og dermed altså heller ikke om skattelettelse, sådan som det ligger i forslaget her. Forhåbentlig vil ministeren gøre sin indflydelse gældende, så vi måske næste gang kan få de elementer inddraget i forsøgene på at føre en indkomspolitik.

For det andet må offentlige besparelser for øjeblikket reserveres den finanspolitiske stramning, som alle ved er nødvendig. Besparelser af et omfang, som både kan stramme finanspolitikken og finansiere det forslag, der er lagt frem af fremskridtspartiet her, er helt urealistiske, og forestiller man sig dem gennemført i løbet af få måneder, ja, så vil det føre til helt uoverskuelige beskæringer af den offentlige sektor. Det synspunkt gav vi sammen med et stort flertal her i tinget udtryk for, da vi ved finanslovsforslagets tredjebehandling afviste fremskridtspartiets ændringsforslag.